

Visszapillantó

avagy a Tinódi öregdiákjaink párás tükreben

Marosvölgyi Kitti

Kérdéseire válaszaim a következők:

1996-ban nyíló Zeneiskolába kezdtem el néptánc szakra járni. Kezdetben Rita néni volt a néptánc tanárnőnk, aztán ha jól emlékszem Eszter néni, aztán Tibor lett a néptánc tanárunk.

Az évek elteltével gyarapodott ének-, nép- és táncművészeti tudásom. Nagyon élveztem, hogy a Tinódiba járhattam, nemcsak egy szakhoz, hanem egy közösséghez is tartozhattam.

Tibor tanárunk irányításával a néptánc a szenvedélyemmé vált, szívemet-lelkemet beleadtam, hogy minél jobban elsajátítsam a néptáncot.

A Tinódinak köszönhetem, hogy sok szép külföldi városokat ismertem meg, valahol néptánc táborokban voltam, valahol mi mutattuk meg néptánc produkciónkat.

Az iskola szülinapján mindig felléptünk, elmaradhatatlan záró eleme volt a táncház, ahol mindig fergeteges hangulat uralkodott a helyi és a meghívott néptáncsoportokkal.

Tibor tánc tanárunk segítségével a nehézségeket is könnyebben vészeltük át, nagyon át tudta adni néptánc tudását.

Terveim között a hivatásos néptánc tanár is szerepelt, de térdeim állapota miatt le kellett mondanom erről az álomról. Turizmus-vendéglátós szakot végeztem el, így a másik álmom vált valóra. A vendéglátásban kitartóan, szenvedéllyel dolgoztam.

Mint kezdő anyuka szeretném, hogy gyermekem is járjon egy olyan szakra, amit olyan szenvedéllyel csinál, mint ahogy én is tettem, és ez boldogságot, erőt egy pluszt ad neki.

Az üzenetem a mai gyerekeknek: Leld öröme egy olyan szakban, ami kitartóvá, boldoggá tesz, lelkesít, és másképp látod a világot!

Üdvözlettel: Marosvölgyi Kitti